mekten kurtarılmamaktadır. Bu bakımdan, üniversite veya fakülte kütüphanelerinin hiç bir akademik niteliği bulunmayan genel sekreter veya sekretere değil, hem akademik hem de idari yetkiyi haiz bulunan rektör veya dekana bağlı olması gerekir. Bu istek, kütüphanenin, üniversitenin akademik ünitelerinden biri olmasının tabii sonucu kabul edilmelidir. Ancak bundan sonra kütüphane kendisinden beklenen akademik hizmeti gereği gibi yapabilecektir.

Öğrendiğimize göre, Üniversiteler Reform Tasarısında kütüphanelerin ve kütüphanecilerin statüsünü tesbit ve tayin eden hiç bir maddeye rastlanmamaktadır. Bundan da anlaşılmaktadır ki, kütüphanelerin ve kütüphanecilerin mevcut statüleri muhafaza edilmek istenmektedir. İlmi araştırmaya yardımcı olmak suretiyle akademik çalışmalara katkıda bulunan kütüphanecilerin statülerinin, yeni hazırlanmış olan Üniversite Reform Tasarısında, dış memleketlerdeki örneklerine uygun şekilde belirtilmesini ve aynı tasarının kapsamı içerisinde daha iyi değerlendirilmesini beklerdik. Kitapsız eğitim yapılamadığına göre, gerçek bir reform yapılması isteniyorsa, hazırlanan tasarıda, kütüphanelerin ve kütüphanecilerin akademik niteliği üzerinde mutlaka durulmalı kütüphanecilerin bu alandaki hakları teslim edilmelidir. Üniversitenin çok önemli bir ünitesini ve bu ünitenin elemanlarını dikkate almayan bir kanun, bir çok değişiklikler ve yenilikler getirse bile bir reform kanunu olma niteliğinden uzak bulunacaktır. Tasarının bu yönden tekrar gözden geçirileceği ümidinde olduğumuzu belirtir, bütün konuklarımızı saygıyla selamlarım.

IV.

KÜTÜPHANECİLİK ÖĞRENCİLERİ ADINA GÜLSEN BARKAN TARAFINDAN YAPILAN KONUŞMA

Muhterem misafirler, saygı değer hocalarım ve sevgili arkadaşlarım;

VII. Kütüphane Haftası'nın başarılı ve hayırlı olmasını diler, sizleri saygıyla selâmlarım.

Hizmetlerini her zaman içtenlikle anacağımız kişilerin ve kuruluşların emekleri ile güzel bir gelenek durumuna gelen «Kütüphane Haftası»nı, bu yıl da başarıya, ülküye doğru, umut içinde bir adım daha atarak kutluyoruz.

Bilimin kültürün, eğitimin; kısacası, uygarlığın hazinesi olan kütüphaneler, bilindiği kadarı ile, beş bin yıldan beri insanlığa hizmet etmektedirler. Uzay çağının bilim adamları da, başarılarını kütüphanelere borçlu olduklarını, her defasında şükranla belirtirler.

Gelişmiş ülkelerde kütüphaneler, en uygun ve güzel binalarda, çok geniş koleksiyonlarıyla, uzmanlaşmış personeliyle, maddi imkânlarıyla ve yeterli kanunlarıyla, köylerden üniversite üstü bilim merkezlerine kadar uzanan önemli modern kuruluşlar halindedirler.

Memleketimizde ilk defa 1926 yılında Istanbul Üniversitesinde kütüphane müdürü sayın Fehmi Ethem Karatay'ın açtığı kütüphanecilik kursu ile kütüphanelere eleman yetiştirilmeğe başlanmış, bunu fakültemizde açılan ve sayın Adnan Ötüken'in yönettiği kurslar izlemiş, sonunda kütüphanecilik, Fakültemizde üniversite seviyesinde bir eğitim dalı haline getirilmiştir. Ayrıca, Istanbul Üniversitesinde de bir bölüm kurularak, kütüphaneci eleman yetiştirme sorunu bir dereceye kadar çözümlenmeğe çalışılmıştır.

Saygıdeğer dinleyenler;

Kütüphane denilince, ilk akla gelen kitap olacaktır. Memleketimizde kitap, özel durumlar hariç, eğitim sahasının dışında ilgi ve istek görmemektedir. Planlı kalkınma dönemine girmiş bulunan memleketimizin ekonomik kalkınmada başarılı olabilmesi için, kültürel kalkınmayı da kendi paralelinde gerçekleştirmesi gerekir. Nüfusunun yarısından çoğu okuma-yazma bilmeyen bir ülke olarak, kitap, kütüphane ve kütüphanecilik konularında —her türlü düşünce, eylem ve politikanın dışında— çok şeyler yapmalıyız.

İlkokullarda kitap sevgisini aşılamaktan başlayarak, orta öğretim, yüksek öğretim ve yüksek öğretim üstüne kadar uzanan bir kitap ve kütüphane seferberliğine girişmek, yapacağımız en önemli işlerden biri olacaktır. Başta okullar olmak üzere, mahalle, köy ve öğrenci merkezlerinde kütüphaneler meydana getirilmesi, gezici kütüphanelerin sayılarının çoğaltılması, bölge kütüphanelerinin kurulması; bütün bu kuruluşların kanunlarla oluşturulması sağlanmalıdır. Kütüphaneler yetişkinlerin eğitimi konusunda hazırlanmalı ve kendilerine gerekli olanaklar verilmelidir. Bu kuruluşlar, kitapların sadece korunduğu hareketsiz merkezler halinde kalmaktan çıkarılmalıdır. Eski kültürümüzün belgesi olan yazmalar toplanmalı, dışarıya eser kaçırmalar önlenmelidir.

Kütüphanecilik bölümünden mezun olanların meslekte kalabilmeleri için gereken imkânlar sağlanmalıdır. Kütüphanecilik konusunda yüksek öğretim üstü eğitim imkânları yaratılmalı ve bu imkânlardan, bu konuda çalışacak gençler yararlandırılmalıdır.

Kütüphane ve kütüphanecilik sorunları sadece bir haftaya sıkıştırılmamalı; ilgililer, yetkililer, görevliler, öğretmenler, öğrenciler olarak, tüm aydınlarca sorunlara sahip çıkılmalıdır.

Bizler; genç kütüphaneciler olarak, vatandaşları aydın, aydınlık bir Türkiye yaratacak ışığın, bilim, eğitim ve kültürün, kısacası uygarlığın hazinesi olan kütüphanelerimizden yayılacağına inanıyor, güveniyor ve çalışıyoruz.

Sözlerime son verirken, kütüphanecilik mesleğine emek verenlere, kütüphane haftasını tesis edenlere, bizlerin yetişmesi için emek harcayan ve bize bu ülküyü aşılayan saygıdeğer hocalarımıza kütüphanecilik öğrencileri adına saygılarımı sunarım.